

Hölgyeim és Uram, Hőseinkre Emlékező Közösség!

„Dulce et decorum est pro Patria mori” – Dicső és édes dolog a Hazáért meghalni. Ezt a fennkölt horatiusi idézetet sokan ismerik, és néhányan talán már tőlem sem első alkalommal hallják. Elolvasni, elismételni, megtanulni talán nem okoz különösebb nehézséget, mindazonáltal megérteni, őszintén átérezni és magunkénak vallani már sokkal nehezebb. Emberi természetünknek egyik legalapvetőbb velejárói a létfenntartási ösztön és a haláltól való félelem. A létfenntartási ösztön és a halálfélelem pedig egyre inkább kiegészül a meglehetősen tudatos, sőt sok esetben tudatosan belénk nevelt énközpontúsággal, önzőséggel és apátiával. A költő vélhetően nem a mártírhalt kívánta népszerűsíteni vagy a csatában elesettek szeretteinek gyászát könnyíteni. Az idézett sorral a szerző a Haza szeretetének és szolgálatának fontosságát igyekezett hangsúlyozni. Azt az érzést, amely a fejlett világban sajnos egyre kevésbé van jelen, sőt az uralomra törekvő ideológiákban pedig egyenesen nem kívánatos. Nem kívánatos, hiszen az, aki szereti a Hazáját azt nem lehet olyan magatartásra kényszeríteni, amely a haza és benne a közösség és család érdekei helyett idegen érdeket szolgál. A Gondviselésnek hála ez nem volt mindig így. Ennek ékes bizonyítéka az, hogy ma itt állunk, magyar nyelven beszélünk, egy szuverén nemzetállam polgáraiként. Az őseink és hőseink hazaszeretete nélkül ez nem lenne így. 1000 éves múltunkban mindig is kellettek és voltak hősök. A mai napon hősként elsődlegesen azokra emlékezünk, akik háborús időben életüket adták a nemzetünkért. Az ő hősiességük vitathatatlan és felülmúlhatatlan. De minden időkből voltak olyan hősök is, akik, ha vérükkel nem is, de verejtékükkel és könnyükkel szolgálták azt az óriási áldást és kiváltságot, hogy *"Él nemzet e hazán"*. Akik hazájuk vagy hitükhöz való hűségből vállalták az évszázadok során az ebből eredő megkülönböztetést, meghurcoltatást és szenvedést. Akik nem engedelmeskedtek az aktuális elnyomás azon törekvésének, hogy a magyar nemzetet letérítsék arról az útról, amelyet István király jelölt ki számunkra. A mai napon az ő áldozatukra is hálával és tisztelettel kell emlékeznünk.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A hősök emlékezete nagyban függ attól, hogy az emlékező éppen milyen egyéni vagy történelmi élethelyzetben van. Az aggasztó valóság az, hogy mára már nemcsak a háború szomszédságában és árnyékában élünk, de a háború továbbterjedésének, világháborúvá vagy éppen atomháborúvá való fejlődésének egyre nagyobb a fenyegetése. Sajnálatos módon Európában szinte mi magyarok vagyunk az egyetlenek, akik a háború kitörése óta egyértelműen kiállunk a mellett, hogy a háborúból ki kell maradnunk és minden lehetséges eszközzel a mielőbbi békét kell szolgálnunk. E hozzáállás mögött bizonyára az a történelmi tény is meghúzódik, hogy mi magyarok vagyunk azok, akiknek mindig a legnagyobb veszteségeket kellett elviselnünk anélkül, hogy a háború előnyeit bármikor is érezhettük, élvezhettük volna. A történelemből az is látszik, hogy annak ellenére hajlamosak a nagyhatalmak velünk megfizettetni a háború árát, hogy a háború kitörése tekintetében sem felelősségünk, sem pedig érdekünk nem áll fenn. Aggodalomra ad okot az is, hogy ismét olyan irányból érkeznek a háborúban való szerepvállalást szorgalmazó nyilatkozatok és intézkedések, ahonnan indultak már háborúk és ahonnan érkeztek már Hazánkra nézve igazságtalan döntések.

Meggyőződésem tehát, hogy a hazaszeretet ma nem nyilvánulhat meg másban, minthogy a békét szorgalmazzuk. Elegendő feladat számunkra az is, hogy megpróbáljuk életünk egy részét a Haza és a közösség szolgálatába állítani, nehogy idegen nagyhatalmak politikai és üzleti rivalizálásának oltárán magyar életeket feláldozzunk. Ráadásul olyan hatalmak háborúja zajlik, amelyek a történelem során már bizonyították, hogy mennyire érdekli őket a magyarok érdeke vagy boldogulása.

Tisztelt Emlékező Közösség!

Lehetne vitatkozni azon, hogy valóban dicső és édes dolog a Hazáért meghalni, de akik ebben hitelesen és érdemben tudnának állást foglalni, azok éppen azok, akik áldozatára a mai napon emlékezünk. Az azonban biztos, hogy részt venni és meghalni egy olyan háborúban, amelyhez semmi közünk, és amelynek nincs olyan kimenetele, amely jót hozna Hazánkra, az biztosan nem édes és nem dicső. Magyarország és a magyar emberek érdeke nem attól függ, hogy ezt a háborút melyik fél nyeri meg, hanem az, hogy a harcok minél hamarabb befejeződjenek. Az elmúlt két esztendő megmutatta, hogy a harcok mennyi ártatlan életet követelnek a fronton, ahogy azt is, hogy Európában milyen gazdasági károkat okozott. Sajnos az is nyilvánvalóvá vált, hogy a különböző szankciók jobban sújtották azt, akik alkalmazták őket, mint akiknek címezték. Éppen ezért meggyőződésem, hogy a hősöknek akkor tisztelgünk igazán és Hazánkat akkor szolgáljuk, ha mindent megteszünk annak érdekében, hogy az utánunk jövőknek ne kelljen egy újabb követ felállítani, és hogy mi, gyermekeink és unokáink emlékezete ne ezeken a köveken éljen tovább. Szükségünk van ma is hősökre, de nem hősi halottakra. Élő, tenni akaró hősökre van szükség, akik imádkoznak, dolgoznak, tanulnak, építenek, gyermeket nevelnek, szülőt ápolnak, vigasztalnak, a rászorulókat, elesetteket segítik, akik közösséget alkotnak. Olyan hétköznapi hősökre van szükség, akik hittel vallják, hogy édes és dicső dolog a Hazáért élni.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Nekünk megadatott, hogy ahhoz a szerencsés és áldott kisebbséghez tartozzunk, akik összejöttek, hogy hálát adjunk a Jóistennek nemzetünket máig megtartó kegyelméért, bátor hőseink áldozatáért, és egy boldog, békés jövőért fohászkodjunk. Kívánom, hogy hőseink bátorságától inspirálva tudjunk mi is a hétköznapiak élő hőseivé válni.